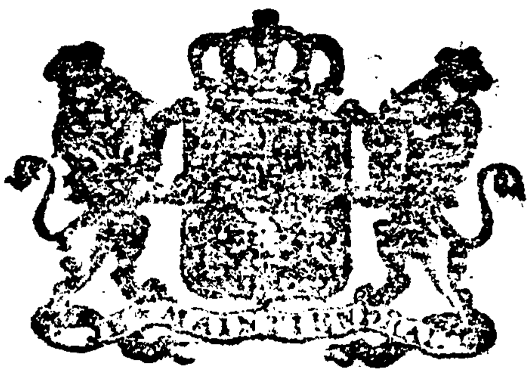
STAND DER MAAN.
2 Maart . . . . . . LAATSTE KWARTIER.
10 . . . . . . NIEUWE MAAN.
18 . . . . . . EERSTE KWARTIER.
25 . . . . . . VOLLE MAAN.

WATERGETIJDEN.

		Hoog Water.	Laag Water.
12	WOENSDAG . . . 's morg.	7-30 's av.	1-30
13	DONDERDAG	8-15	2-15
14	VRIJDAG	9-00	3-00
15	ZATURDAG	9-45	3-45

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1834. WOENSDAG, DEN 12den MAART. N°. 21

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 8 Maart 1834.

Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal, bij resolutie van den 17den Januarij dezes jaars, n°. 45, benoemd hebbende eene Commissie, bestaande uit de Heeren:

W. C. KENNEDIJ, *President.*
CH. LEERS.
H. KLINT.
Mr. A. F. LAMMENS.
H. H. DIEPERINK.
E. VAN EMDEN.
en N. G. VLIER.

Ten einde te onderzoeken een bij Zijne Excellentie ingekomen plan, om bij wijze van proeineming, een zeker getal Huisgezinnen der Vrije Bevolking alhier, op te leiden tot den LANDBOUW: en deze Commissie zich bereids geconstitueerd en hare werkzaamheden aangevangen hebbende.

Zoo wordt zulks mits deze ter kennis van het Publiek gebragt.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 10 Maart 1834.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West Indische Bezittingen, is bij resolutie van den 27sten Februarij ll., n°. 208/183, tot *Secretaris van het Gouvernement en van den Raad van Policie te Curaçao*, benoemd en aangesteld, Jonkheer J. J. RAMMELMAN ELSEVIER JUNIOR.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADVERTENTIËN.

(11644) Op autorisatie van de Commissie tot de Zaken der *Nieuwe Wees-, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, zullen de AMBTENAREN provisioneel belast met opgemeld Departement, als beheerende den Boedel F. C. MEIJER, aan FRANS CAREL OVEREEM, uitkeeren *een Derde aandeel* met de daarop verloopene Intressen in een Legaat door nu wijlen F. C. MEIJER aan hem vermaakt.

Paramaribo den 9 Maart 1834.
De Scriba bij de Commissie voornd.,
R. GOLLENSTEDE.

(11633) Op autorisatie van de Commissie tot de Zaken der *Nieuwe Wees, Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer der Kolonie Suriname*, zullen de AMBTENAREN, provisioneel belast met voormeld Departement, over *een* jaar en *zes* weken, de dag nader te bepalen, publiek doen verkoopen:

De geheele KOFFIJ- en KAKAO-PLANTAADJE *TYROL*, gelegen in deze Kolonie, aan de rivier *Saramacca*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de Plantaadjen *de Goede Verwachting* en *Fridericisgift*; aankomende voor de helft den Boedel MARIA ERDMUTHA BOTHE, laatst weduwe JOHN EVANS; en voor de wederhelft de uitlandige JEANE HUMPHRIJS; benevens de navolgende Slaven: dewelke op den naam van het geheel Effect bekend staan, als:

André, Christoffel, John Jean, Fortuin, Hope, Dora, Theodore, Premiere, William, Zemire, Catharina, Louisa, Lisette, Coba, Kettie, Affia, Elisabeth, Jeen, Afkomst, Fortuin, Christoffel, Prins, Hendrik, Hazard, Jeanne, Premiere, Minerva, Amelia, Mietje, Hendrina, Premiere, Aseita, Maria, Lea, Martinus, Affiba, Amelia, Francina, Mélêa, Roza, Saltana, Wilhelmina, Christina, Bertha, Marianna, Coba, Eleanora, Betje, Eéa, Philis, Coenraad, John, Henry, Mentor, Wallis, Pedro, Geduld, Mietje, Phebie, Minerva, Hendrika, Nieuwjaar, Amand, Martha, Simon, Kea, Eva, Amelia, Louisa, Joostje, Philander, Keijser, Daniel, Johannes, David, Gregory, Florentina, Juno, Marie, Saramacca, George, Lucretie en *Adonis.*

Paramaribo den 9 Maart 1834.
De Scriba bij de Commissie voornd.,
R. GOLLENSTEDE.

(5942) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 14den Maart 1834, des morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen.

De Slaven met namen: JETTJE met haar zoon ADRIAAN, KOKETTE met hare dochter KAATJE; aankomende MOSES HARTOG DE VRIES.

De Slaven, met namen: LOUISA, ANTJE, CHRISTINA, FLIP, ARLEQUEN en PALJAS; aankomende A. HUSKUS.

Paramaribo den 8 Maart 1834.

(13165) Heden ontving ik het, voor mij en mijn Huisgezin, allertreurigst berigt, dat onze hartelijk geliefde Vaderlijke Vriend, de WelEdel Heer GERRIT STENVERS LEENEMAN, in leven Koopman te *Amsterdam*, in den ouderdom van 67 Jaren en 9 Maanden, op den 13den Januarij ll., het tijdelijke met het eeuwige heeft verwisseld. — Wij geven van dit droevig Sterfgeval, langs dezen weg, kennis aan zijne talrijke bekenden hier te Lande, ons overtuigd houdende van aller opregte deelneming.

Paramaribo den 10 Maart 1834.
N. G. VLIER.

(13207) *,* DIVERSE VERSCHE PROVISIEN, ontvangen per Kapt. D. SPREEUW, en te bekomen bij
DEGENHARD & KRAMER.
Paramaribo, den 11 Maart 1834.

(11659) *VENDU* op HEDEN en MORGEN 's namiddags, van aller beste Wijnen en Dranken, Meubelen, enz., enz.; ten Huize van
F. W. CRAGIN, *M. D.*

(13164) Mr. A. KEIJSER, zal Vrijdag ochtends, den 14den Maart 1834, op Vendu verkoopen: Een gedresseerd RIJ-PAARD; te bezigtigen bij den Heer J. L. STUGER.

(5858) M. A. KEIJSER, zal Vrijdag op Vendu verkoopen: Provisien, Stukgoederen, enz. — Alsmede de Neger BIENVENUE, bekwame *Kuiper*; aankomende ROBECCA van WERNER.

(11661) De ondergeteekende voornemens zijnde, TWEE ONBEBOUWDE ERVEN, waarvan het eene gelegen is op den hoek van de *Heeren-* en *Watermolenstraten*, bekend onder La. A. N°. 31 en het andere aan de *Wagewegstraat*, La. C. N°. 78, behoorende aan den Boedel van haren Echtgenoot G. P. HEILBRON te *VERLOTEN*, van welke Erven zij het noodige verlof tot den herbouw van Zijne Excellentie den Heere Gouverneur Generaal heeft verkregen, heeft de eer daarvan aan het geëerde Publiek kennis te geven, met invitatie aan hen, die verlangen mogten in dezelve deel te nemen, zich te vervoegen ten haren huize aan de *Hooge Kerkstraat*, La. B. N°. 155; alwaar het PLAN van VERLOTING dagelijks ter *visie* ligt.

Paramaribo den 7 Maart 1834.
Wed. G. P. HEILBRON qq.

NB. — De Winner is vrij van *alle* onkosten, het Lot kost *f* 20. — De *eerste* prijs is gewaardeerd op *f* 1800. — De *tweede* prijs op *f* 700.

(13206) J. M. G. PRUIJSSENAAR vertrekt.
Paramaribo den 11 Maart 1834

SCHEEPSTIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 10 dezer, het Schip de Harmonie, Kapt. *D. Spreeuw*, van Amsterdam; Passagiers: de Heeren *T. L. de Surmont de Bus, E. F. J. Veldwijk* en de Vrije *Cornelia F. van Kuhn.*

MENGELINGEN.

HULKEM.

(*Vervolg van* N°. 20.)

Hassan's pracht, zijne marmeren banken in de schaduwe, zijne gouden zalen, zijn koninklijk bad, zijne zijden tapijten, zijne Persische matrassen: men staat verbaasd, maar men is er niet eigen, daartegen *Hulkem's* huis van hout, zijne grasbanken, zijne geheime baden, zijne wollen dekens: men is bij hem, als in zijn eigen huis. *Hassan* doet wel, om zich zelven gelukkig te maken, *Hulkem*, om anderen vergenoegd en vrolijk te doen worden.

Ik ben *Hassan!* riep *Hassan* bij deze woorden met eenen onvergenoegden blik: vaarwel, oude! Hij wierp den ouden eene beurs met goud toe, en ging spoedig heen.

Hij liep in een bosch, leide het hoofd in de hand, en riep: een bedelaar veracht mijne weldaden, en heeft zijn leven veil voor eene gedachtenis van *Hulkem.* Geen vergenoegde trek vertoonde zich dien dag op zijn gelaat: zijn paleis had alle pracht voor hem verloren, en de grootsche lof der reizigers, die hij huisveste, vloeide, zonder *Hassan* te treffen, over hunne lippen. En toch wil ik hem overtreffen, dien trotschen *Hulkem!* riep hij vol bitterheid. Gestadig zat hij aan den weg, en overlaadde de reizigers met weldaden; hij noemde den armen *broeder*, en bragt hem zelf het water, om de handen te wasschen. De arme wierpen

zich voor de voeten van den grootmoedigen, weldadigen *Hassan*, en dankten hem voor zijne grootmoedigheid en zijne vriendelijkheid

Mijn naam zal beroemd worden. Weldra ben ik gelukkig! Beroemd en weldadig, als *Hulkem!* riep *Hassan* vol vreugde.

Op zekeren dag zat *Hassan* in de schaduwe eens palmbooms, en dacht met een inwendig genoegen aan zijn geluk en zijne milddadigheid. Nu ging een reiziger dien weg langs, het hoofd op de borst hangende, het voorhoofd vol rimpels, de oogen vol tranen. Een ongelukkige! riep *Hassan*, en hij zal bij mij hulp zoeken dan de vreemdeling zag *Hassan's* prachtig paleis niet, hij vertoefde niet bij de schaduwe der palmboomen, schielijk snelden zijne voeten verder. De vreemdeling liet zich overreden, om zich met *Hassan* in de donkerste schaduwen van het bosch neder te zetten. *Hassan* vroeg den vreemdeling naar de reden van zijn verdriet, en de vreemdeling verhaalde hem: ik heet *Helim;* mijn geheele geluk was eene vrouw, de schoonste vrouw in *Bagdad.* Wij beminden elkander als de zaligen, en waren gelukkig als de zaligen. Op eenen avond zitten wij in den kleinen tuin aan mijne hut, en mijne vrouw zingt, terwijl zij tevens de luit speelt, met hare hemelsche stem; en ik lig voor hare voeten in de bloemen, en werp blikken vol liefde op haar, welke ook hare blikken vol liefde ontmoeten.

Op eens wordt mijne tuindeur opengeloopen, en *Ibrahim*, de lieveling des kalifs, treed in den tuin Mijne vrouw trek den sluijer over haar gezigt, en ik ga *Ibrahim* eerbiedig te gemoet en vraag naar zijn begeerte. Ik wil zien, of de stem der zangeres schooner is, dan haar gelaat. Mijne vrouw neemt, op mijnen wenk, den sluijer van haar gezigt; des gunstelings oogen schitteren. Hij trek mij alleen, bied mij duizend goudstukken voor mijne vrouw. Ik weiger die, en *Ibrahim* geeft zijnen slaven bevel, om mijne vrouw te ontrooven. Men rukt haar uit mijne armen, in spijt van mijne woede en hare tranen, en zij was verdwenen Ik klaagde bij den kalif over *Ibrahim;* men brengt getuigen tegen mij, die mij veroordeelen, en de kalif verbant mij, op verbeurte van mijn hoofd, uit *Bagdad.*

Bij deze woorden sloeg *Helim* de handen voor het gezigt, om zijne uitbarstende tranen te verbergen. Gij ongelukkige! riep *Hassan* en drukte hem aan zijne borst; doch misschien zijt gij te helpen. Treed binnen! *Hassan* geleide *Helim* in zijn paleis, hij bragt hem in de woning zijner slavinnen en zeide: welke schijnt u de schoonste te zijn? Neem haar, en vergeet uwe vrouw!

Helim antwoorde op eenen onvergenoegden toon: hoe weinig kent gij de liefde, grootmoedige *Hassan.* Des kalifs schoonste slavin kan mij niet gelukkig maken, kan mijnen kommer niet verzachten.

Hassan verzocht *Helim*, eenige dagen bij hem te vertoeven, en *Helim* bleef. In dien tusschentijd liet *Hassan* door eenigen zijner bedienden in *Bagdad* den lieveling des kalifs de schoonste slavin voor *Helim's* vrouw aanbieden, dan *Ibrahim* liet *Hassan* op verbeurte van zijn leven, verbieden, om zich verder met deze zaak te bemoeijen.

Dat heb ik voor u gewaagd! zeide *Hassan* tot den ongelukkigen *Helim;* ik kan u niet helpen. Neem van mijn goud, zoo veel gij wilt, en laat mij zoo gelukkig zijn, van u ten minste in een geval nuttig te kunnen zijn.

Helim bedankte *Hassan* voor zijne grootmoedigheid, en ging heen; en *Hassan* zag hem na, en dacht: meer had *Hulkem* niet kunnen doen!

Weinige dagen daarna kwam bij *Hassan's* paleis een draagstoel aan, welke door een man te paard vergezeld was. *Hassan* ging den reiziger te gemoet, en herkende *Helim.* *Helim* sprong van het paard en in *Hassan's* armen: ik ben gelukkig, mijn grootmoedige *Hassan!* Ik heb mijne vrouw, en ik verlaat *Bagdad* terwijl ik gaarne eenen geliefden gunsteling van den kalif en zijne list ontvlugt. *Helim's* vrouw was uit den draagstoel geklommen, en zij gingen alle drie onder de palmboomen. En hoe zijt gij gelukkig geworden? vroeg *Hassan.* De beste der menschen, *Hulkem*, heeft mij gelukkig gemaakt; en onder het storten van tranen, en onder uitboezemingen zijner diepe dankbaarheid verhaalde *Helim* nu aan *Hassan*, hoe *Hulkem* hem gelukkig had gemaakt.

Helim had namelijk *Hassan*, die hem niet kon helpen, verlaten, en ging, waar hem het toeval, de weg en zijne smart henen voerden, en na eenige dagen stond hij onder *Hulkem's* palmboomen. *Hulkem* zag den ongelukkigen voorbijgaan, en hij ging hem na en vergezeide hem, als of hij met hem gaan wilde.

De groote Profeet heeft hulp voor iederen ongelukkigen! met deze woorden groete *Hulkem* den treurigen *Helim.* Voor een' ieder, slechts voor mij niet! antwoorde *Helim*, en *Helim* verhaalde den goeden grijsaard zijne lotgevallen. Gedurende dit verhaal had *Hulkem* den jongeling door zijwegen naar zijne kleine woning, welke op eenigen afstand van zijne karavansera lag, teruggevoerd; hij verzocht *Helim*, om bij hem binnen te treden, en *Helim* verhaalde nu aan *Hulkem*, hoe grootmoedig *Hassan* zich zijner had aangenomen *Hassan's* grootmoedigheid, antwoorde *Hulkem*, heeft mij niets overig gelaten voor u te doen, dan om eenige dagen uwen kommer te verstrooijen, en *Helim* moest den medelijdenden grijsaard beloven, eenige dagen bij hem te blijven Den volgenden morgen riep eene bezigheid, welke zeer veel spoed vereischte, den ouden voor eenige dagen van zijne woning, en hij hield niet op, voor dat *Helim* hem beloofde, om tot zijne terugkomst de beschermer zijner dochter te zijn, en in zijne woning te blijven.

Hulkem verliet *Helim* en zijne dochter: hij ging naar den vriend zijner jeugd. Ik kan sterven, zeide hij, en in dat geval zij de vader mijner *Zulima* de bestuurder van haar vermogen en de raadgever van haar voortreffelijk hart Nu ging hij naar *Bagdad;* hij trad op den weg, langs welken de kalif alle dagen kwamen, en wierp zich voor hem neder. Beheerscher der geloovigen, riep hij, ik heb u eene zamenzwering tegen uw leven, en, wat nog meer is, tegen uwe eere te ontdekken. Gij ziet, ik ben een grijsaard, ik waag het, de weinige dagen, welken ik nog kan leven, mijn vaderland te schenken. Eerzucht kan mij niet aandrijven, ik ben zelf oud, mijn zoon is reed voor mij in de armen van den Profeet gesneld, ik heb genoeg geleefd. Hoor mij, maar hoor mij alleen, ik wil u den verrader uwer eer noemen. De kalif nam *Hulkem* mede in zijn paleis. Spreek! wat weet gij?

Hulkem ontdekte den kalif den roof zijns gunstelings. Uw volk, zeide hij, bidt u aan; want gij zijt weldadig, als de Almagtige; de geschiedenis teekent uwen naam in de jaarboeken met eerbied op, want gij zijt regtvaardig. Dan nevens uwe daden teekent zij de handelingen uwer gunstelingen als de uwen op; want onder de bescherming van uwen naam doen zij wat hun welgevalt, en ieder roof, iedere verdrukking van hen ontrooft u een gedeelte uwer eere en uwer grootheid. Ik eisch regtvaardigheid, en teruggeving der vrouw mijns vriends van u, vader en regter uws volks!

De kalif zag den schoonen vrijmoedigen grijsaard, wiens oog en van moed schitterden, lang aan. En wat geeft uw vriend er u voor, dat gij uw hoofd in zoo veel gevaar stelt?

Het gevoel van voor eene goede daad te sterven; dan, mijn vorst kent de onregtvaardigheid niet.

Neen, zeide de kalif, gij hebt mij op eene wonderbare wijze overwonnen, oude! Een goede geest heeft u ter zijde gestaan; want zoo heeft nog geen sterveling met mij gesproken. Ga, tot ik u roep!

Hulkem ging, en *Ibrahim* werd geroepen *Ibrahim*, zeide de sultan op eenen zeer ernstigen toon, de eerste onregtvaardigheid, welke gij begaat, kost u het hoofd. Laat dit in *Bagdad* uitroepen, en breng mij aanstonds *Helim's* vrouw, die gij geroofd hebt. *Ibrahim* verstomde, beefde, en reeds binnen weinige minuten had *Hulkem* de gelukkige vrouw van *Helim* aan zijne hand, en verliet *Bagdad* met haar."

Den tweeden dag kwam hij met haar voor zijn huis aan, waar *Helim* met *Hulkem's* dochter onder de schaduwe der boomen zaten en de avondkoelte genoten.

De groote Profeet heeft hulp voor iederen ongelukkigen! zeide *Hulkem* van vreugde bevende, rukte de van verrukking sprakelooze vrouw den sluijer af, en wierp haar aan *Helim's* boezem Tranen, woorden, blikken, verrukkingen van beide zijden: zij hadden den weldadigen grijsaard vergeten. Eindelijk wilden zij zich voor zijne voeten werpen; en *Hulkem* omarmde hen met tranen in de oogen, en riep: ik ben u, niet gij mij dankbaarheid verschuldigd! want ik ben thans de gelukkige Hij bezorgde hun een draagstoel en een paard, en verliet hen met tranen van vreugde en een volkomen bevredigd hart.

Hassan zat gedurende dit verhaal met een hangend hoofd; in het geheim beschouwde hij met bitterheid de tranen van dankbaarheid, welke rijkelijk over de wangen van het gelukkige echte paar vloeiden; met ongenoegen hoorde hij de lofuitingen van *Hulkem*, welke stroomswijze over de lippen van beiden vloeiden. Wee mij! dacht *Hassan*, wee mij, ik zal nimmer groot worden, zoo lang *Hulkem* leeft! En is *Hulkem* oud? vroeg hij schielijk aan zijne beide gasten. God bescherme het leven des grijsaards, tachtig jaren leefde hij reeds, de beste, ijverigste weldoener zijner medemenschen.

Koel, bijna onvriendelijk, liet *Hassan* zijne vrienden vertrekken; want zij spraken van niets, dan van *Hulkem* Misschien, dacht hij, toen hij alleen was, vindt een aandachtig waarnemer fouten aan den grijsaard, welken de ongelukkigen, die hij vleit en helpt, over het hoofd zien. *Hassan* had eenen vriend, wien eene lange verkeering van de wieg af aan, gewoonte, gelijkheid van geneigdheden, en *Hassan's* liefde en weldaden vast aan hem verbonden hadden. *Hassan* verzocht zijnen vriend, om naar *Hulkem* te gaan, in zijne nabijheid te blijven, en op des grijsaards leven een opmerkzaam oog te houden. Zijn vriend ging heen, en na eenige maanden, toen *Hassan* hem verzocht om terug te keeren, schreef zijn vriend hem de volgende plaats uit den koran: »*Mensch, wanneer gij in de schaduwe der hut van eenen braven woont, breek dan uwe hut niet af; want gij woont in de nabijheid der Godheid!* Ik woon bij *Hulkem;* ik bemin hem, en het is voor mij een geluk, wanneer *Hulkem* een oog vol vriendschap op mij werpt. *Hassan*, het is met onze vriendschap gedaan; want gij bemind *Hulkem* niet. Uwe daden zijn klatergoud, dat door den wind wordt weggewaaid, terwijl *Hulkem's* daden echt goud zijn. en heil den sterveling, die het verzamelt." En *Hassan's* vriend bleef bij *Hulkem.*

Hassan hield den brief in zijne handen, en op zijne wangen vertoonde zich het rood des toorns. Sluit de deuren! riep hij zijnen slaven toe. Een dwaas moge langer gastvrij en grootmoedig zijn. Nu sloop hij eenzaam onder de schaduwe zijner palmboomen rond. Mijnen roem, mijn geluk, mijnen vriend heeft mij de oude ontroofd! riep hij: hij, die allen gelukkig maakt, maakt mij ongelukkig. Wee hem en wee mij! Hij sloeg op het gevest van zijnen dolk.

Zijne deuren waren gesloten, zijne schaduwen werden aan iederen reiziger geweigerd; *Hassan* ging als een droomende rond: Hij heeft mij het geluk mijns levens ontroofd, zijn bloed moet hiervoor boeten. Ik ontroof hem niets, dan eenige ellendige oogenblikken, en open voor mij misschien weder de bron van grootmoedigheid in mijn gesloten hart, voor eene halve eeuw! *Hulkem* sterve!

(*Het Vervolg en Slot hierna.*)

Ter Drukkerij van Gebroeders SERRES.